

INKS LAP

A JELES PUCZI. (Lásd a 187. lapon.)

XXXVI. kötet, 12. szám.

Ára negyedévre 1 fnt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1889. márczius 24-én

AZ ÓDONHÁZ GYERMEKEI.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

INDENFÉLE kis festmény volt ott: házak, tájképek, embercsoportok, állatok. Ugy látszik, Léczfalvy kapitány mindent lefestett, ami elébe került. Egyszerre azonban Jani fölkiáltott:

— Ezt ismerem... ezt sokszor láttam.

— Már hogy láthattad volna? szolt Piroska; hiszen most vagy először itt.

— Nem is itt láttam, hanem a városban. Egy fényképész ablakában volt kitéve, épen az iskolánk mellett, mindennap elmentem mellette... csak hogy az nem volt kifestve... nézd csak Marczy, ugye te is emlékszel.

Marczy és a kapitány oda léptek. Piroska megint azt a furcsa titkos haragot vélte látni a kapitány szemeiben. Marczy rátekintett a képre, de nem szolt semmit, mig Léczfalvy kapitány nagyot nevetve mondá:

— Nagyon jeles emlékező tehetséged van, Jani öcsém. Csakugyan ezt láthatad... ez nem is az én munkám, ezt csak úgy vettem, mert nagyon megtetszett. No de hagyjuk a képeket. Mindjárt hozatok valami harapni valót.

De Marczy nagyon nyugtalannak látszott.

— Köszönjük, de nekünk most már haza kell mennünk. Jani, Piroska, induljunk. Jösz te is, ugye Lenczi?

A kisebbek szokva voltak hozzá, hogy Marczy parancsoljon nekik. Megindultak tehát, ámbár nem értették, miért lett Marczy rögtön oly rosz kedvü. Jani

különösen sajnálta, hogy nem nézegethette tovább azokat a szép képeket.

— Eh, van is azokon mit nézni! dörmögte Marczy. Ugyancsak nagy tököflakóknak tarthat minket az a Léczfalvy kapitány ur.

— Már ugyan miért? Ellenkezőleg... Lám, én mindjárt ráismertem arra a képre, melyet nem ő festett.

— Az ám! Ráismerhettél volna a többire is.

— Már ugyan hogy?

— Hát csak úgy, hogy nincs ott az ő munkája egyéb, csak néhány épületnek a tervrajza, mint a Kőváry gróf kastélya... Mert bizonyos, hogy az... A többi egytől-egyig fénykép, csak be van mázolgatva. És velünk azt akarta elhitetni, hogy azt mind ő csinálta.

Ezen aztán mindnyájan gondolkozóba estek, de amint haza érkeztek, nem sokat törődhetek többé a kapitány képeivel, mert ott találták az orvost, ki atyjokat jött megvizsgálni és nagyon komoly képet mutatott.

Másnap reggel az orvos megint eljött és jó sokáig volt bent az apánál. Azután kilépett a fiúkhöz, a kik épen az ebédlőben együtt falatoztak, még pedig nagy lármával, csörömpöléssel, mint rendesen.

— Gyerekek, szolt a jó öreg orvos, nem ártana, ha kissé csöndesebben tudnátok lenni. Az apa kissé roszul van, csöndre és nyugalomra van szüksége.

— No az baj, szolt Piroska. Mert ezeket a fiukat ugyancsak nehéz rászoktatni, hogy csöndesen legyenek.

— Bizony jó is volna, ha már vége lenne a szünetnek és újra iskolába mennének, mondá az orvos.

— No, én ugy is elmegyek, szolt Marczy.

— Hallottam, hogy Bokrosékhoz mégy a kastélyba Józsi mellé, a mig az öregek oda lesznek. Jobb szeretném, ha mindnyájan oda mehetnétek, akkor itt legalabb csönd volna. Különben Józsi barátunk is, a milyen vitéz, bizonyosan szeretné, ha egész armádia volna körülte mostanában, mikor rablók járnak a környéken.

— Micsoda? Rablók? Hol? kérdék a gyermekek nagy kíváncsisággal.

— Még nem is hallottátok? Hát bizony tegnap este itt közel betörték a Kővári gróf kastélyába és mind elrabolták a gróf pénzét meg a grófné drága ékszereit, gyöngyeit, gyémántjait. Nagyon ügyes gonosztevők lehettek, jól ismerték a járást a kastélyban és a kastélybeliek csak ma hajnalban vették észre, mi történt. Most már talpon vannak a csendőrök és kutatják a rablókat, de attól tartok, hogy a grófné soha sem látja többé a szép gyémántjait. Nagy jutalmat tűztek ki a rablók megkerítésére, de nem hiszem, hogy sikerüljön. Még csak nem is gyanítják, ki tehette.

A fiukat nagyon érdekelte ez a rabló-história s kivált Dani rögtön készen lett volna neki indulni, hogy felkutassa a rablókat és megszerezze a kitűzött nagy jutalmat. De Marczy nem akart beleegyezni, hogy effélébe kezdjenek, bármennyire vitatta is Jani, hogy jó volna megpróbálni. Még játékaiknál is mindig

csak erről beszéltek s mikor Léczfalvy kapitánnyal találkoztak, tőle is mindjárt kérdezték, hallotta-e már és mit gondol róla?

— Hallottam, hiszen az egész környék erről beszél. Én pedig azt hiszem, hogy láttam is azokat a gonosztevőket. Mikor itt az erdőcskében jártam, találkoztam két igen gyanus emberrel; sehogysen tetszettek nekem.

Ekkor Piroskának is eszébe jutott, hogy mikor a minap Bokroséktól haza felé sétált, az erdőcskében egy nagyon züllött embert látott. Elbeszélte, hogy milyen volt, a kapitány pedig rámondta:

— Leírásod az egyikre csakugyan rávall, azt én is láttam.

Jani most még inkább neki tűzessedt.

— Ha az egyiket ismerjük, akkor könnyen rájuk akadunk. Hátha még most is ott lappanganak az erdőcskében? Keresük meg!

— Az ám, te oktondi! szolt Marczy nevetve. Majd azok itt közel fogják várni, hogy te oda sétálj és elfogasd őket.

— No, már ezt magam sem hiszem, mondá Léczfalvy kapitány. Kedves Jani öcsém, az ilyen rablóféle nagyon furfangos ám. Eddig már bizonyosan a harmadik határban járnak.

Igy hát Jani nagy sajnálatára lemondtak a rablók kereséséről s kiki a dolgára és mulatságára ment. Csakhogy ez a rabló-história mégis nagyon gondolkodóvá tette őket. Mindegyikök mást-mást gondolt s ugy látszott, hogy Marczy is, Lenczi is külön-külön gondoltak valamit. Kivált Lenczi nagyon elmerült,

nem is vegyült bele a többiek játékaiba, hanem törni látszott a fejét valamin. Csak-hogy nem tudta elszánni magát, mit hiszen el igazán abból, amit gondol. Néha Marczihoz közeledett és mintha mondani szeretett volna neki valamit; de Marcz nem igen akart vele szóba állani, mert amily nagyon kedvelte eleinte, annyira elfordult most már tőle és érezte is vele, hogy kevésre becsüli. S amint Lenczi újra hívta, hogy menjenek együtt sétálni, Marcz befordult a házba.

— Dolgom van, nem mehetek. Össze kell szednem a könyveimet, a melyekből Józsit fogom tanítani.

— No, hát akkor megyek magam . . . elmegyek Léczfalvy kapitányhoz.

— Csak menj! Az épen hozzád méltó társ. Jó lesz talán, ha te is megtanulsz olyan képeket rajzolni, aminőkkel ez a kedves kapitány bolonddá akart minket tartani.

Lenczi szinte meghökkenve hallotta ezt. Ő is sokfélét gondolt már s egyik-másik dolog nem egészen tetszett neki. És most ez a Marcz milyen megvetőleg szól hozzá! Az igaz, hogy akkor este azzal a pénzzel csunyán rászedte őket; de hiszen jóvá tette, aztán nem is gondolt ő akkor semmi rosra. Persze, könnyű Marczieknek, mikor őket az atyjok mindig oktatja . . . és nem igen rég halt meg az anyjok is, a ki csupa jóságra és igazságra nevelte őket. Régi homályos emlékek támadtak föl Lencziben, egészen kicsi korából, édes anyjáról. Egészen elkomolyodott.

— Eh, nem megyek Léczfalvy kapitányhoz. Talán nem is igaz semmi abból, amit gondolok . . . de nem megyek.

És csakugyan jobbra fordult s a kis erdőcske felé indult. Nem vette észre, hogy egy sűrű bokor mögül nézi valaki, aztán utána megy, — egy sápadt képű nő, ugyanaz, a kivel Piroska a multkor találkozott. Most még sápadtabb volt, szeme még inkább be volt esve és még bágyadtan lépegetett, mintha csak nagy erőfeszítéssel bírná magát fentartani. Jó darabon követte Lenczit, de ez végre eltűnt a fák és bokrok közt s a sápadt nő nem birt tovább menni. Lehanyatlott a pázsitra, majdnem épen azon a helyen, a hol Józsi meglőtte Piroskát, közel az ódon vadászlakhoz. Nagyon kedves, szép hely volt ez, de a sápadt asszony nem gondolt most a vidék szépségére, hanem fájdalmas sohajtással fölpillantott az égre és keservesen zokogott.

Lenczi pedig tovább sétált, mignem lassanként fáradt kezdett lenni s egy bokor tövében leheveredett. Rendesen jobb szeretett másokkal mulatni, de most szokatlanul rossz kedvében volt s mindenféle gondolatok kavargtak a fejében. Mivel Marcz oly furcsán szólt erről a Léczfalvy kapitányról, ő is mindinkább visszaemlékezett egyre-másra, ami nem tetszett neki. Hiszen ő maga is szokott ugyan sokszor hivalkodni, de csak úgy vaktában; hanem ennek a kapitánynak valami czélja van. Az már szinte bizonyos, hogy nem festő-művész, nem festett még le semmit ezen a tájon; azok a képek, melyeket mutogat, csupa idegen fényképek. Ezzel hát csak ámitgat. És miért akarja mindenáron a Bokrosék kastélyát lefesteni? Ha nem tud festeni, úgy sem foghat bele! Ez mind nagyon furcsa.

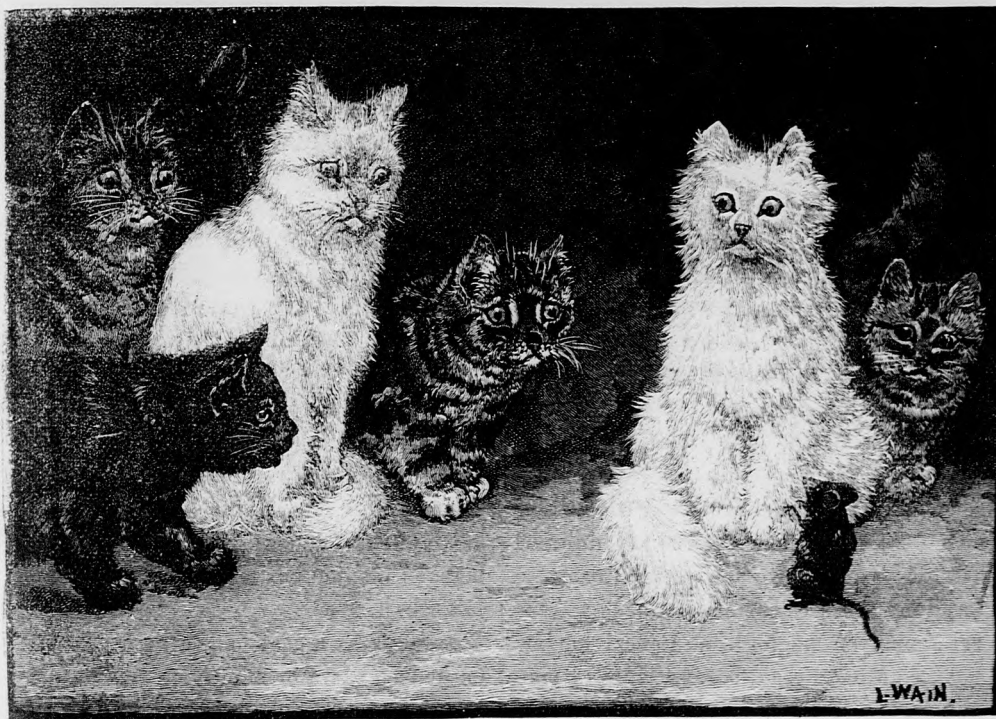
sokfé-
tudot-
puha-
hatot-
tulsó-
hallet-

veren-
is oda-
bot,
nyás-
volna-
miko-
titott-

Sokat forgatta ezt Lenczi a fejében, sokfélét is gondolt hozzá, de végre sem tudott semmit kitalálni s elnyújtózva a puha gyepen, elszenderült. Jó ideig aludhatott s arra ébredt föl, hogy a bokor tulsó oldaláról valami neszt, kaparást hallott. Ki lehetett ott és mit csinál?

Lenczi óvatosan fölállt, kissé félrehajlította a bokor ágait és jól láthatta, ki van ott és mit csinál. Egy férfi, kezében kurta nyelű kis ásóval, jókora vermet hányt be földdel. Gyorsan dolgozott, de néha mégis meg-megállt és figyelt. Aztán folytatta munkáját és mikor a

...SZIGORUAN NÉZETT SZÉT. (Lásd a 190. lapon.)

verem egészen be volt töltve, a kis ásót is oda dugta a föld alá, aztán száraz lombot, törött galyat szórt a friss földhányásra, úgy hogy senki sem gyanithatta volna, hogy ott fel volt a föld ásva. S mikor mindezzel elkészült, fölállt, letisztította ruhájáról a rátapadt földet, fejébe

vágta a kalapját és közönyösnek látszó arccal odább indult. Ez a valaki pedig nem volt senki más, mint Léczfalvy kapitány.

Elfojtotta lélekzettel, izgatottan nézte Lenczi. Hogy itt valami rendkívüli dolog történik, azt sejtette, de nem tudta kita-

látni, hogy mi. Azt mégis jónak vallotta, hogy ne találkozzék most a kapitánnyal. Ha nyugodtan állva marad, a kapitány el is ment volna gyanutlanul. De Lenczi is el akart osonni más irányban, egy száraz ágra lépett s ez nagyot recsent. A kapitány meghallotta s visszafordult.

Lenczi látta, hogy el nem kerülheti a találkozást. Inkább egyenesen megindult tehát ő is a kapitány felé s a következő pillanatban már szemtől-szemben állottak.

Nehezen birták eltitkolni, hogy bizony nem örvendenek ennek a találkozásnak. Jó ideig némán bámultak egymásra, aztán végre a kapitány szólalt meg, észrevehetően erőltetett nyájassággal:

— Ez csakugyan váratlan találkozás, Lenczi barátom. Azt ígérted, hogy a lakásomon látogatsz meg.

— És lám, jó hogy nem oda mentem, mert nem találtam volna otthon, felelé Lenczi szintén erőltetett nevetéssel.

— Dehogy nem, épen haza indultam.

Egyszerre azonban megváltozott a kapitány arca és tekintete s izmos kézzel keményen megfogta a Lenczi karját.

— Mondd csak, barátocskám, a magad esztétől jöttél te erre felé, vagy pedig küldött valaki, hogy utánam leskelődjél?

Lenczi türelmetlenül rántotta ki a karját.

— Ugyan már ki küldött volna és miért? Kiindultam, hogy a lakásán meglátogassam, de mert olyan szép az idő, hát kedvem kerekedett egyet sétálni s épen most itt megpillantottam. Mi van ebben különös? (Folytatása következik.)

A NEHÉZ ÉJSZAKA.

— Kicsi beszélyke. —

GAZÁN nehéz egy éj volt az, még most is fázom, ha eszembe jut.

Pedig régen volt; akkor én még kis leány voltam, mindössze hét éves, a testvérbátyáim pedig, Andor és Feri, kilencz meg tíz évesek. Persze, mai nap már nem esnék meg rajtunk olyan kaland és akkor sem kellett volna annak épen megesnie; de hát biz az mégis megesezt, mikor egyszer véletlen vakációra utaztunk.

Még messze volt az iskolai év vége, jóformán még alig mult el a tél, mikor kivételkép mi testvérek mind a hárman otthon voltunk. No, én amugy is otthon voltam, de a bátyáimat haza küldték az iskolából és egyelőre nem volt szabad oda vissza térniök. De nehogy azt higgyetek, mintha talán kicsapták volna őket. Egészen más baj volt: veszedelmes himlő járvány tört ki a városban s az iskolákat bezárták, nehogy valamelyik gyerek betegesen menjen oda s a többiek is elkapják a bajt.

Hogy az igazat megvalljam, hát az én kedves bátyáim nem igen szomorkodtak ezen a veszedelmen. Nem voltak ők rossz diákok, de hát az a kis rendkívüli vakáció mégsem volt ellenükre. Én sem bántam, mert mindjárt vigabb volt a ház, mikor a fiuk egész nap otthon voltak és azon törték a fejüket, mivel mulassunk. Mert ha kisebb voltam is, azért engem sohasem hagytak ki a játékból.

De még alig egy-két napig tartott ez a vig életünk, midőn egy reggel mamánk

egészen sápadtan, megijedve jött be. Apánk aggódva kérde, mi a baj?

— Nagy baj van, felelé a mama. A szomszédban mind a két gyermek himlőben fekszik.

Erre aztán apánk is elkomolyodott.

— Ez már csakugyan baj. Gyorsan tenni kell valamit. A gyerekek nem maradhatnak itt a városban, elküldjük őket a nénémhez falura. Rögtön értesitem távirattal, délben induljanak.

Nekünk ez megint nagyon kedvünkre volt. Tehát még utazni is fogunk, néhány hétre falura megyünk Klári nénihez, a kit még nem ismertünk ugyan, de hallottuk hírét, hogy igen kedves jó néni. Ott még jobb dolgunk lesz, mint itthon, a hol apácska bizony néha szigorú rendet tart.

Szüleink csak azzal voltak kissé megakadva, hogy ki kísérjen az uton, mert ők nem jöhettek velünk. De ezen a bajon hamar segítettek, mert volt egy hűséges öreg cselédünk, arra rábízhattak. Délben utra is keltünk, miután a mama ellátott nemcsak utra valóval, hanem jó tanácsokkal is. Különösen Andorral beszélt nagyon komolyan.

— Te vagy a legöregebb, elvárom, hogy vigyázni fogsz testvéreidre, különösen Iluskára. Tudod, hogy ő kissé gyöngy, könnyen meghül, könnyen megárt neki minden rendetlenkedés. Remélem, nem fogod semmiféle pajkos csinybe belekeverni és nem fogok veletek szégyent vallani Klári néni előtt.

— Oh, légy nyugodt, kedves mamácska, felelé Andor büszkén. Lesz rá

gondom. A néni pedig, tudom, dicsérni fog minket.

Egészen büszke voltam Andor bátyámra, míg az a gonosz Feri olyan arcot vágott, mintha nem igen bizna az Andor bölcsességében. Igaz is, hogy akárhányszor sirás lett a vége, mikor bele fogtunk az olyan dologba, melyet Andor ajánlott mint nagyon jó mulatságot, melynek pedig az lett a vége, hogy gonosz csinybe keveredtünk. De most az egyszer komoly volt az eltökélésünk, annál inkább, mert magunk is rösteltük volna, ha a néninek panasza lenne ránk.

Az uton nem is történt semmi bajunk. Nekem már csak azért sem, mert majdnem az egész uton aludtam. Unalmas, egyhangu pusztai vidéken utaztunk végig, a kocsik ablakából nem volt mit nézni, tehát behuzódtam a sarokba és édesdeden szundikáltam, míg csak meg nem érkeztünk a célhoz. Ekkor pedig már esteledni kezdett.

Az állomáson a néni várt, éppen olyan kedves, nyájas öreg néni, amilyennek képzeltük. Hát még a vacsoránál, mikor jól tartott minden féle csemegével! De a mintmegvacsoráltunk, így szólt:

— No, kedveseim, most menjetek aludni. Még nincs ugyan későn, de bizonyosan törődöttek vagytok az utazástól. Kivált Iluskának pihenni kell. Az öreg cselédetek már tudja a szobátokat, elvezet.

Két kedves kis szobát kaptunk, egyik az enyém volt, a másik a fiuké. Engem az öreg cselédünk mindjárt levetkőztetett és lefektetett. Nem voltam ugyan egy csöppet sem álmos, mert egész délután alud-

tam az uton; de hát a néni ugy kívánta. Csak mikor az öreg jó éjszakát kívánt és kiment, akkor mondtam:

— Remélem, máskor nem kell majd ilyen korán lefeküdnünk...

én még nem vagyok álmos.

— Én még nem is fekszem le, szolt Andor.

— De még én sem. Nem vagyok én egy csöppet sem fáradt.

— Mitől is volnánk, mikor egész délután ott kellett ülnünk a kocsiban, mondá Andor. Szinte jól esnék egyet futkosni.

— És milyen kellemes volna most kint a kertben! sohajtá Feri. Nézd, milyen gyönyörű holdvilág van.

Az ablakhoz mentek, mely a kertre nyílt és egy ideig kibámultak a holdvilágba. Egyszerre aztán megszólalt Andor:

— Nem is látom át, mért ne sétálhatnánk még egy kicsit? Annál jobban fogunk aludni.

— Magam is azt hiszem, kapott rajta Feri. De hogy megyünk ki?

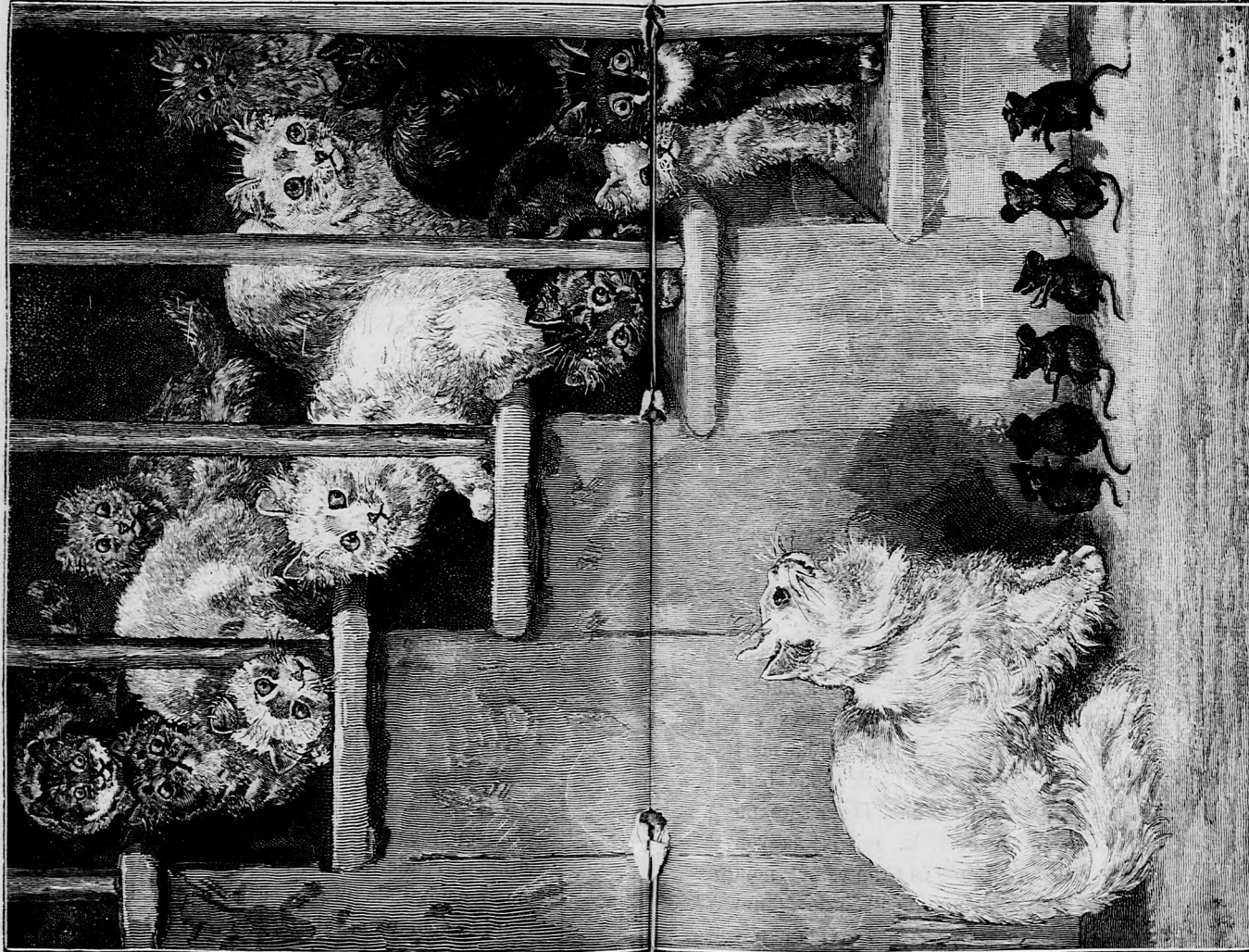
— Könnyen. Az ablak olyan alacsonyan van, hogy kényelmesen kimászhatunk és vissza is.

Én egészen elbusulva hallottam ezt.

— Szép dolog! És engem itt hagyotok! mondám szemrehányólag.

— De mikor már lefeküdtél!

— Oh, felöltözöm én mindjárt. Nem szeretek ilyen korán lefeküdni, gyűlölöm ezt az unalmas ágyat.

Kiugrottam a gyűlölt ágyból és felöltöztem, már persze úgy ahogy. Pár percz mulva szépen egymás után kimász-

tunk az ablakon és nagy gyönyörűségünkre ott voltunk a holdvilágos kertben.

Holdvilág, az volt, de valami nagy meleg nem volt, mert még csak a tavasz

kertben, vigyázva, hogy hangos beszéddel el ne áruljuk magunkat.

— Eljutottunk jó messzire, egészen a kert végibe, hol sűrű fák alatt kerti lak féle házacska állt. Persze, hogy azt megkellett vizsgálnunk, micsoda, tehát bementünk, mert az ajtaja tárva volt.

Tágas szobába léptünk, mely azonban tökéletesen üres volt. Akkor csodálkoztunk rajta, de később nem, mikor megtudtuk, hogy ez a kerti lak, melyet télen át nem használtak s persze a butort kihordták belőle, most pedig még be nem rendezték, épen csak készültek hozzá, a hosszú tél után kiszellőztették, kitisztogatták. Azért maradt az ajtó is nyitva. Ezt akkor nem tudtuk, de nem is törődünk volna vele. Nem találván azonban semmit, épen ki akartunk menni, mikor Andor, ki legelől ment, hirtelen visszarántott.

— Vonuljunk amoda a sötét sarokba... jön valaki!

Csakugyan jött a kertész és ugy félig-meddig hallottuk, a mint magához beszélve mondá:

— Mégis csak jobb lesz bezárni... az ember nem

eleje járta. Ezzel azonban ekkor még nem törődünk, nem is igen éreztük, mert kíváncsian bolyongtunk ide-oda a nagy

tudhatja...

És a következő pillanatban bezárta az ajtót. A szobában teljes sötétség tá-

madt, mert az ablakok deszkával voltak elfödve. Eleinte azonban semmi rozszat sem gyanítottunk s csöndesen maradtunk, nehogy a kertész meghalljon. Mikor aztán már gondoltuk, hogy messze járhat, tapogatózva a fal mellett az ajtóhoz mentünk s ekkor következett a nagy ijedség, — az ajtót nem tudtuk kinyitni, be volt csukva!

Eleinte el sem akartuk hinni, rángattuk a kilincset, erőlködtünk, mindhiába. Andor remegő hangon mondá:

— Be vagyunk csukva... ki nem mehetünk.

Én, mi tagadás benne, sirva fakadtam.

— De hiszen itt nem maradhatunk! Ki kell jutnunk minden áron!

A fiuk döngetni kezdték az ajtót, torkuk szakadtából kiabáltak, aztán közben hallgatóztunk, jön-e valaki. Nem jött senki.

— Ez mind hiába, szólt Feri, ki a legnyugodtabb vérű volt köztünk. Ez a házikó a kert végében van, késő este itt nem jár senki, kiabálásunkat nem hallják. Itt kell maradnunk holnapig.

Ezen aztán végkép kétségbeestünk és versenyt sirtunk mind a hárman. A sirás persze édes keveset használt és mikor bele fáradtunk, abba is hagytuk. Lekuporodtunk a sarokba, egymásra hajtottuk a fejünket és sóhajtozva kezdtük beszélni, hogy talán még sem okosan cselekedtünk, mikor megszöktünk a jó ágyunktól. Hátha holnap sem jár itt közel senki, ha itt kell vesznünk, éhen halunk! Ez borzasztó lesz!

Meddig szomorkodtunk ott, nem tudom. A kemény pallón nem valami kel-

lemes fekvés esett, most már nem gyűlöl-tük volna az ágyat; de a szükség nagy mester és utóvégre bánatunkban is elaludtunk.

Mikor fölébredtünk, az ajtó hasadékaiban napsugár szűrődött be. Ujra oda mentünk, zörgettünk, kiáltoztunk. Jó szerencsénkre nem is tartott sokáig, már jött a kertész és kinyitotta. Elszörnyködve bámult ránk.

— Uram bocsá! Hát mit csinálnak itt! Hogy jutottak ide? Már az egész környéket fölvertük, az egész háznép keresi, mert reggel nem találták ott a szobájokban. No, csak siessenek be, hogy vége legyen a nagy aggodásnak, keresésnek.

Siettünk volna is, nem is. Mert amint a házhoz értünk, eszünkbe jutott, hogy mindjárt első reggel ugyan szépen kerülünk a néni elé. De hát nem volt mit tenni egyebet, végre is csak besompolyogtunk és bünbánólag megvallottuk, mit tettünk és mit szenvedtünk ezen a kellemetlen, nehéz éjszakán.

A jó néni úgy meg volt ijedve eltűnésünk miatt és annyira megörült mikor vissza kerültünk, hogy elengedte a büntetést. Ugyis megszenvedtünk eleget és azután még sokáig nagyon rösteltük, mert láttuk, hogy a néni nem bizik többé bennünk, nagyon vigyáz reánk. De lassacskán kiköszörültük a csorbát, mi is nagyon vigyáztunk magunkra és több csinyt nem követtünk el. Ekkép sikerült is jóvátenni a hibát s aztán kellemesen és vigan teltek napjaink.

A JELES PUCZI.

(Képpel a czimlapon.)

BORZAS Puczi megtanult szolgálni
Hátsó lábán már tud is jól állni —
A mestere, Mariska,
Levelet irt nekünk ma:
Puczival tart vizsgálatot,
Nézzük meg a kis állatot.

Alig, hogy megolvastuk a levelet
Ment is neki örvendező felelet:

»Köszönjük, Mariskám szentem!
Tercsinek is megjelentem.
Aludt még az álmos táská;
De hogy a hirt meghallotta:

Bele bújt a harisnyába,
S megnógatta
Az öreg dadáját,
Hozná a ruháját.
Azt hiszem, egy óra multán ott leszünk
És Puczinak examenjén részt veszünk.«

Mint megírom, ugy is lett:
Láttuk azt a kis ebet,
Nem képzelünk a Puczinál ügyesbet;
Fölléphetne bátran
Bármely tudós kutya-társaságban.
Ugrál, szolgál, apportál,
A két lábán körül jár,
Ha kell, szépen meg is áll.
S a jutalma: nem sok a —
Egy darabka czukorka.

A MACSKA-EGÉR BÉKEKÖTÉS.

— Tréfás állatmese. —

(Képekkel a 181. és 184—185. lapokon.)

KESERVESEN, panaszosan sóhajtozott egy kis egérke a pamlag mögött, a hova nagy nehezen sikerült a veszedelmes üldözés elől szerencsésen beosonnia.

— Jaj, csak hogy megmenekültem! Már bizony azt hittem, hogy rajta vesztek ezen a kis sétán. De ki is hitte volna, hogy van itt valaki, mikor oly csöndesen voltak! Jaj, de megkergettek!

Nagyot fújt s lassanként megnyugdott, mert látta, hogy most már bátorságban van.

— De mit ér ez, mikor örökké remegnem kell azoktól a borzasztó macskáktól! Oh, bárcsak inkább én is olyan macska volnék!

Ekkor egy ezüstös vékonyka hang szólalt meg mellette:

— Kivánságod teljesülni fog, ha megígéred, hogy okosan és jól fogod használni macska voltodat.

— Azt szentül ígérhetem, kedves tündérke!

— Jól van, tehát légy ezentúl macska!

És azonnal meg is történt, amit kívánt. Egyszerre csak azt érezte, hogy a teste duzzad és nő, csak nagy bajjal bír kimászni a pamlag alól; puha, hosszú szőre volt, éles karma, — az az valóságos nagy macska lett.

— Ez már csakugyan szép tőled, kedves tündérke, hogy teljesítetted a kívánságomat. Most már bátran sétálhatok a szobában.

Elő is ugrott mindjárt s büszkén és begyesen sétált végig a szobán, nagyon nyalogatva a száját, mintha azt mondta volna:

— Nos, elfogtam azt az egeret, meg is ettem, nagyon jó volt.

A szobában több gyermek volt; mindnyájan ijedten felkuporodtak pamlagra, székekre. De mikor az egérből lett gyönyörű ciczát megpillantották, leugráltak.

— No, nincs már baj! Megfogta a cicza azt a gonosz egeret.

— Meg is ette! Még most is nyalogatja utána a száját.

— Jaj de kedves, derék cicza! És milyen szép! Tizenhárom pusztfa faluban sincs párja.

És a leányok egymástól kapkodták el, hogy simogassák, czirógassák, míg az a garázda Pali arra volt kíváncsi, tud-e szépen nyávogni s megcsipte a cicza farkát. Persze hogy hatalmasan tudott nyávogni is. De a gyöngéd leánykák megharagudtak kedvenczök illetén kinzása miatt és kituszkolták Pali urfit a szobából.

— Hogy mered bántani ami vitéz ciczánkat, aki megszabadított attól a borzasztó egértől! Ezentúl Vitéz lesz a neve.

Hoztak Vitéznek egész csésze pompás tejet és azután is jól tartották mindenféle csemegével, úgy, hogy Vitéz barátunknak nagyon jó dolga volt. De azért úgy bensőleg mindig élt benne az egérmérszet s nagyon vágyódott olyanféle csemegére, a melyet hajdan egérkorában rágicsált. Talált is egyszer egy fél faggyu-gyertyát és bele kóstolt; de szörnyű módon rosznak találta. Hanem jutott eszébe valami.

— Megvendégelem az én igazi atyámfiát, egér testvéreimet. Ezzel beváltom ígéretemet is, melyet a tündérkének tettem.

Fölkapta a gyertyát és odavitte az egérlyuk elé, aztán beleszólt:

— Inczi! Czinczi! Finczi! Jertek elő, hoztam nektek jó csemegét!

De az egérkéék ott mélyen bent a lyukban nem biztak a szóban.

— Köszönjük szépen, nem kérünk belőle. Így akarnál kicsalni, hogy aztán neked legyen jó peccenyéd és fölfalj minket.

— Világért se! Hát nem ismertek rám? Én vagyok a ti eltűnt testvéretek.

— Oh, látjuk! Macska vagy, mint a többi.

— Dehogyan vagyok olyan! Én most is veletek tartok s a jó tündérke azért változtatott át, hogy egér-atyámfiain segítsek.

A hangjára csakugyan ráismertek és lassan-lassan előjöttek. Mihamar meggyőződtek, hogy csakugyan nem bántja őket, mert az ő testvérök. El is mondta nekik, mikép teljesíté a tündérke az ő kívánságát s milyen jó dolga van azóta.

— Lessétek meg ti is, bizonyosan nektek is megengedi, amit kívántok.

— Akkor én azt fogom kívánni, hogy oroszlán legyek, mondá Inczi. És akkor mind széttépem azokat a gonosz fiukat, a kik egérfogót állítanak nekünk.

— Én pedig hatalmas komondor leszek, mondá Czinczi, és mind széttépem a macskákat, melyek minket üldöznek.

— Én meg rettenetes tigris leszek, szólt Finczi, és mind széttépem azokat a csunya leányokat, a kik a kegyetlen macskákat dédelgetik.

Ebben mindnyájan szépen megegyeztek; nem is kellett volna egyéb, csak hogy a tündérke meghallja és teljesítse a kívánságukat. De a tündérke bizonyosan valahol messze járt, hát nem hallhatta meg. Így pedig a többi cziczáktól soha sem lehettek bátorságban.

Látta ezt a jeles Vitéz és elhatározta, hogy segít a bajon. Ugy is megígérte, hogy valami jót tesz.

— Legokosabb lesz, ha kibékitem őket. Macska és egér ne haragudjék többé egymásra, legyen béke köztök. Egér atyámfiái, tudom, mindjárt ráállanak; de macska barátainknak is rá kell állniok, mert kikaparom a szemét annak, a ki ellenkezni mer. Tőlem pedig félnek, mert én vagyok a híres Vitéz, a legbátrabb és legerősebb.

Az egerek csakugyan mindjárt beleegyeztek és ígérték, hogy ők ugyan sohasem fogják bántani a macskákat. Ez az ígéret nem is került valami nagy fáradságukba. De a macskáknál nem ment oly könnyen a dolog. Mikor Vitéz barátunk először elmondta nekik a tervét, nagyot nevettek rajta.

— Nem lehet az, pajtás, mondá egy morcosos fekete kandur. Ha én egeret látok, meg is fogom.

— Már pedig jaj annak, a ki ezen-tul egeret mer bántani! rivalt rá Vitéz fenyegetően. Kikaparom a szemét.

Ettől meghökkentek, mert tudták, hogy erősebb mindnyájuknál. Meghall-gatták tehát, amint szépen megmagya-rázta, hogy csuf dolog az, amit a cziczák eddig miveltek, mikor a szegény, ártatlan egereket gyilkolták. Sokkal szebb és ne-mesebb, ha békét kötnek és barátságban élnek együtt. Akinek pedig nagyon fáj a foga egy kis friss pecsényére, fogjon ma-gának verebet.

Addig beszélt, míg végre ráhagyták, hogy igaza van.

— No, akkor hát mindjárt előszóli-tom atyámfiat. Inczi, Czinczi, Finczi! Jertek elő!

Legbátrabb volt köztök Inczi, aki mindjárt elő is bújt és oda állt bátorság kedvéért Vitéz közelébe. A cziczák sóvá-ran néztek rá, de bántani nem merték, mert Vitéz nagyon szigorúan nézett szét köztök. (Lásd a képet a 181. lapon.) A kis Inczi pedig, mikor látta, hogy nem bánt-ják, neki bátorodott és így szólt:

— Már azt szeretem, ha így barát-ságban fogunk élni. Majd én sem foglak titeket bántani, mikor oroszlán leszek.

— Micsoda? Oroszlán!

— Az bizony! Mihelyt visszatér a mi jó tündéréknk, megtesz oroszlánnak. Ti persze nem és tudjátok, mi az, de én a minap egy képes-könyvet rágdostam s megtudtam belőle, milyen hatalmas ez az állatkirály.

A cziczák meghökkentek, Vitéz pe-dig bizonyította, hogy az valóban úgy lesz. Azután előjött Czinczi és Finczi s ők is elmondták, hogy ők meg minek készülnek.

— Az pedig mind igaz, mind úgy lesz, bizonykodék Vitéz.

— Már akkor hát csak legyünk jó barátok, mondták a cziczák.

A békét tehát megkötötték és bucsu-záskor megegyeztek, hogy az éjjel még többen találkoznak a lépcsőházban, ott majd áldomást csapnak a békekötés örö-mére.

El is jött a nagy áldomásra még több macska, az egerek közül meg épen hatan. Szépen sorjában álltak, (Lásd a ké-pet a 184—185. lapokon.) Vitéz pedig egy ideig mellettök állt, hogy lássa, rendjén megy-e minden? A cziczák nagy kíván-csian nézték uj barátaikat s Vitéz öröm-mel látta, hogy csakugyan szent a béke. Így szólt tehát:

— Most már ideje, hogy lakomát csapjunk. Megnézem, nyitva van-e a ka-mara ablaka, ott belopózhatunk jó cseme-gére. Ti csak csevegjete addig.

A mint elment, a gonosz fekete kan-dur suttogni kezdett pajtásaival:

— Soha se keressünk más cseme-gét, mikor itt van előttünk. Vagy nem igaz, hogy ezek a hitvány egerek oroszlánok, meg tigrisek lesznek, tehát csak arra valók, hogy megegyük; vagy igaz, de akkor még jobb, ha elpusztítjuk őket, hogy ne lehes-senek olyan veszedelmes fenevadakká.

— Igazad van, tökéletesen igazad van, felelé mind a többi. Rajta!

És hirtelen rárontottak az egérékre, mind elfogták, megették, még csak hir-

mond
utolsó
került
ráront

együk

kiáltá

hogy

meg

megm

bőreb

igy cs

magá

MEG

számá

F

testvér

sányi

Schm

Kovács

Ercsey

és Sán

ifj. Csá

Varga

Ilona,

Pista,

Margit

Eliás B

Grósz

Dratsay

nelia,

Ónodi

és Imre

László,

nem kö

Kricsfa

Fischh

Jolán,

Matild,

Mariska

mondónak sem maradt belőlök. Épen az utolsó falatokat nyelték, mikor Vitéz elő került és látta a veszedelmet. De ekkor rárontottak ő rá is.

— Azt mondja, ő is egér volt. Hát egyikük meg őt is!

Hanyatt-homlok menekült s ijedten kiáltá:

— Jaj, csak inkább egér volnék, hogy beférnék ebbe az egérlyukba!

— Legyen, a mint kívánod, szólalt meg a kis tündérke. Jobban jársz, ha megmaradsz ügyes egérkének, mintha más bőrében próbálkozol régi eszeddel, mert így csak bajt és veszedelmet idézsz föl magadra. A ki mire termett, azzal érje be!

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXXVI. kötet 9-dik számában közölt betűrejtvény megfejtése:

Ebéd, Béga, Eger, Daru.

Helyesen fejtették meg: Toldy testvérek, Takách Alice, Greguss Margitka, Harsányi Aranka, Adler testvérek, Sz. Ivány Egon, Schmidt Jenny és Gusztáv, Schultz Hildegardé, Kovácsy Gizi, Ghyczy Feri, Pap Jenny és Béla, Ercesey Rózsika, Berczeli Harry, Reichl Ferencz és Sándor, br. Fekete Editha, Ilona és Aladár, ifj. Csájághy Béla, Schönbeck Gyula és Kálmán, Varga Gizella és Ilma, Kállay Erzsike, Illés Ilona, Harnos Mariska és Géza, Vitéz Aladár és Pista, Krausz Ilonka, Fáy Pista, Lászlófalvy E. Margit és Árpád, Kelemen Ilonka, Karsai Magda, Éliás Béla, Fleischmann Ilona, Würtzler Vilmos, Grósz Teréz, Freund Sándor, Deutsch Edith, Dratsay Margit, Geisz Tibor, Pirnitzer Ida és Cornelia, Lasz gallner Elza és Nóra, Finitzer Gizella, Ónodi Ilona, Freckay Gabriella, Nagy Ilona és Mária, Vörösmarty Ferencz, Maller Margit és Imre, Hertelendy Imre, Nyeviczkey Antal és László, (sajátkezű irást kívánok, különben jövőre nem közölhetem. F. b.) Guttmann Teréz és Ilona, Kricsfalusy Mariska és Margit, Koós Géza, Fischhof Róza, Stern Ella és Ilonka, Irsay Jolán, Mocsy István, Pichler József, Markó Matild, Mácsay Irénke, Titze György, Váczy Mariska, Ehrenfeld Giza, Mérhay Gusztáv, Jano-

vitz Margit, Freibauer Malvine, Dezső, Rosina és Ede, (kinek az írása? F. b.) Hertzka Josefina és Elza, Szukorszky Tihamér, Kramberger Margit, (kinek az írása?) Grossmann Ella és Alfréd, Pfitzner Sándor, Takách Zoltán, Unger Ferencz és Lajos, Schönfeld Viktor, Stern Ödön, Csergő Lenke, Ilona, Bandi és Gabi, (szép írásáért Bandi fogadja külön dicséretemet. F. b.) Weiner Valeria, Rottmann Győző, Blasberger Győző, Pintér Rózsa, Póka Sárka, Schlichter Emma és Misi, Stern testvérek, Győrffy Ilona, Reisz Ella, Kohn László, Plávenszky Gizi és Imre, Ágoston Emma, Kiss Margit, Nyáry Károly, Majnik Margit, Hirsch testvérek, Zathureczki Póli, Herzl Margit, Szőke Etel és Jolán, Illy és Kálmán, Baumann testvérek, Farkas Mariska és Olga, Klein Malvine, Schiffer Iluska, Endresz testvérek, Cziráky Miklós, Bolba Henrik, Derecskey Erzsike, Tóth Ilona, Mérey Anna és Sándor, Ráth Aranka, Zinner Tibor, Schweiger Józsi, Kiss Paulina, Debreczeni Etelka, Grüner Mózsés, Loewy Anna és Márta, Kuzma Lujza, Szabó Géza, Kelemen Blanca, Seligmann Aranka és Ilona, Hubay Kálmán, Trebitsch Kálmán és Zoltán, Fernbach Róza és Zsuzsika, Thassy Mariska és Géza, Weigl Mariska, Trischler Oszkár, Pfeiffer Gyuluska, Némethy Mariska, Várnai Margit, Szilágyi Ágota, Szöllösy János és Gábor, Katzburg Aladár és Gusztáv, Stern Aranka és Etelka, Stafkovits Istvánka, Gaál Anna, Weisz Etel, (ha nem volt benne a neved, jele, hogy leveled nem jött meg, F. b.) Altmann Gyula, Kelemen Margit, br. Vay Musi, Vignyázó Ferencz, Manhold Jenő, Névy Mariska, Seidler Irma, Kim Elemer, Mayer Hedvig, Ritter Erzsike, Tulok Lajos, Reich Mátyás, Feleky Józsi, Tornallyay Évike és Vitéz (?) Czödler Irén, Szirányi Ella (hiányosan) Divéky Adorján, Reichlin Róza, Hőke Béla, Sallay Izabella, Strobencz Ida és Lujza, Kirchmayer testvérek, Király Mariska, Szerelemhegyi Jenő, Milkó testvérek (hiányosan) Hütter Mariska, Somssich Eszter, Sonnenfeld Teréz és Fannika, Hirsch testvérek, Filippovics Aurél, Jaszenovics testvérek, Kerecsényi Gizella, Schwartz Olga, Trombitás Erzsike és Irénke, Buzáth Mariska és Jolán, Markó Hermine és Léontine, Kohányi Rózi, Fábian Miklós, Réthy Kálmán, Weisz Hedwig (hiányosan), Ivaniszevics Lujza, Steiner Boriska, Breuer Olga, Mauthner Nándor és Zoltán, Seidner Frigyes és Dezső, Posztóczky Margit, Bartányi Anna és Ilona, Niedermayer Béla, Schlesinger Alfréd, Sztankovics Annika, Borostyán Sarolta, Harsányi Serena, Fülöp Hermina, (sajátkezű irást kívánok. F. b.) Kaprinay Gizella, Murárik Berczi, Országh testvérek, Neuwelt Irma, Szűsz Andor és Oszkár, Riesz Aladár, Brunner Aranka, Juhász Margit és Hedvig, Kenesey Nelli, Dörögdi Tóni, Szabó Irén, Thall-

mayer Frida, Elza és Dóra, Novágh Károly, Sztankovits Annika, Szalay Irma és Margit, Vidovszky Feri, Feischl Irma és Jenő, Nemthy Marinka, Sajó Jenő, Bartholomeidesz Zoltán, Sibelka Melania, Weidlich Irma.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Brunner Aranka. Hiszen azt csak leirtad, de meg nem magyaráztad, melyik sor mit jelent. — **Zetti Helena.** Hogyan! Ezt a csinos levelet nem magad írtad? Már most szaporán! Lássam a saját írásodat. — **Fábián Miklós.** A »Zolti« név versben, elbeszélésben elfogadható, de rejtvényben nincs helyén, mert szokatlan. — **Liptay testvérek.** Ama nagy költőnk neve utóbbi időkben sűrűn jelent meg a »K. L.« rejtvényeiben. Azért most egy darabig mellőzöm. Soraitok lelkesége nekem nagyon jól esett. Üdvözöllek! — **Sztankovics Annika.** Sikerült. Besoroztam. — **Schweiger Renée.** Ha fekvő beteg vagy, kár »nagyon elfoglalva lenned az iskolai vizsgálataidal.« Ez esetben szivesebben vettem volna annak hírét, hogy a legjobb korszolyázók közé tartozol, mint azt, hogy beteg létedre kitűnő sikerrel vizsgáztál. — **Schlesinger Katinka.** Igen ügyes. Megjelen. — **Suhajda Dénes.** Artézi-kut kettő van Budapesten. Egyik a Margit-szigeti, másik a városerdei. — **Sonnenfeld Teresi és Fanny.** A szép írás (melyőtöké?) örömemre szolgált. — **Szegheő Zsuzsi és Loránt.** Ha megfelelőbb tárgyat fogtok választani, szivesen fogadom. — **Hirsch Serena.** Ez az üzenet neked is szól. — **Reisz Ella.** Közölni fogom. — **Simó Lajoska.** Szavaodon foglak, hogy meglátogatsz. — **Ullmann testvérek s Freund Pál.** Mind hármatok munkája? Az elsőt kiadom. — **Juhász Margit és Hedvig.** Sorát ejtem. — **Vidovszky Ferencz.** Küldjed be hozzá. — **Sziúts Olga.** A munkácskát elolvasom s a választ élő szóval adom meg az én szomszédkámnak. — **Rottmann Győző.** Egyrészt az utóbbi rejtvényekben nagyon is sűrűn felhasznált név, tulfelől meg a szabálytalan szerkezet nem engedik a közlést. — **Pintér Rózsai.** Iskolajáró egészséges korodban is szakithatsz időt egy rejtvényke fölfejtésére. Nem nagy sor az. Ird meg, teljesen fölépültél-e már? — **Höke Béla.** Tavaly jelent meg hasonló. — **Póka Sárika.** Szivesen vettem úgy a magad, mint testvérekéd bemutatását. — **Schlichter testvérek.** Gondosan van kidolgozva; meg is jelen. — **Zathureczki Póli.** Csak a megfejtést küldted be. A 16 koczkában magadnak kell elhelyezned a betűket. — **Jaszenovics testvérek.** Nem új. — **Schweiger Józsi.** Nagyon is könnyű. — **Barkó Dani, Reimann Klára.** Pénteken délben a szer-

kesztői műhelyben. — **Némethy Mariska.** Szíves érdeklődésedet köszönöm: jól vagyok. A kis beteg felől tudósíts. Ha a nyáron felkerülsz, lássalak. — **H. L. Jó,** de actualis jelentőségénél fogva, mely a versnek politikai szint ad, sajnálattal mellőznöm kell. — **Katzburg testvérek.** Köszönettel vettem és átszolgáltattam. — **Módra Mariska, gr. St. Julien Armand, Weiner Valeria.** Kértetekre minden könyvkereskedő ingyen s bérmentve küldi be a sorozatot. Abból aztán kedvetekre válogathattok. Ajánlom a Singer és Wolfner könyvkereskedését. (Andrássy-ut 10.) — **Altmann Gyula.** (Persze, hogy sajtóhiba. Figyelmeztetésedet köszönöm. — **Mácsay Elza.** Régi tréfa az, kis lányom. — **Tornallyai Évike.** Ügyes. A közlendők sorába iktattam.

BÜNTETÉS.

Azt reméltem, hogy új kis olvasóim is, okulva e rovaton, gondosan fogják megírni Forgó bácsihoz küldött leveleiket. Sajnosan tapasztalom, hogy vannak még, a kiken nem fogott az intés: pecsétes, rojtos szélű, vagy irkából kitépott papirostra írnak, s az írásukat beporozzák. Ilyenek a *B. Sz. és I., B. H., P. D., U. J. és K., H. M. s K. L.* levelei, melyeket figyelembe nem vehetek. F. b.

A „KIS LAP“ t. előfizetőihez.

A folyó évnegyed végéhez közeledvén, tisztelettel kérjük a „KIS LAP“ amaz előfizetőit, kiknek előfizetésük e hóval lejár, sziveskedjenek megrendelésüket mielőbb megújítani, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A „KIS LAP“ előfizetési ára:

Negyedévre	1 frt 40 kr.
Félévre	2 frt 80 kr.
Egész évre	5 frt 60 kr.

Az előfizetések (melyeknek elküldésére legcélszerűbb a postai utalványok használata) a „KIS LAP“ kiadóhivatalához: Budapest, Ferencziek tere 3. sz. Athenaeum-épület, intézendők.

A „KIS LAP“ kiadóhivatala.

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Kiadó hivatal: Budapest, Ferencziek tere 3-ik sz., Athenaeum épület.
Nyomtatja a kiadó tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapest.